

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Statutární město Liberec**, se sídlem Liberec, Dr. E. Beneše 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2014, č.j. 2014/62599-71,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil usnesení České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 8. 2014, č.j. X, kterým byl žalobce v řízení o přeplatku na dávce důchodového pojištění podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) ustanoven opatrovníkem J. J., nar. X (dále jen „opatrovaná“), která byla toho času neznámého pobytu.

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť není schopen řádně vykonávat ochranu práv a zájmů opatrované, proto se svým ustanovením opatrovníka nesouhlasil. Dle jeho názoru je nezbytné ustanovit opatrovníka jiného.

Poukázal na relevantní právní úpravu a judikaturu týkající se ustanovování opatrovníka, konkrétně na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 200/97, sp. zn. I. ÚS

322/2000 a sp. zn. II. ÚS 27/2000 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č.j. 4 Azs 19/2009-61. Žalobce z uvedené judikatury dovodil, že zákonná úprava týkající se ustanovení opatrovníka nemůže být využívána pro urychlení vyřízení věci, neboť musí být zajištěna ochrana zájmů a základních práv nepřítomného účastníka. Zároveň ustanovení opatrovníka účastníku řízení, jehož pobyt není znám, musí vždy předcházet šetření o tom, zda jsou dány předpoklady pro tento postup v řízení, a současně je zapotřebí zvažovat, zda není možno použít jiné opatření. Opatrovníka je pak třeba hledat především v okruhu osob blízkých účastníka řízení, pro řádný výkon funkce je vhodné ustanovit osobu, která je z vlastní vůle ochotna a schopna tuto funkci vykonávat. S ustanovením opatrovníka musí opatrovník alespoň konkludentně souhlasit, vzhledem k tomu musí být usnesení o ustanovení opatrovníka odůvodněno, aby se s důvody ustanovení mohl seznámit a zvážit, zda funkci přijme.

Namítal porušení čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, dle kterého každý může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

Zdůraznil, že je obcí, tedy územním samosprávným celkem, který vykonává přenesenou i samostatnou působnost a plní řadu povinností stanovených právními předpisy. Ustanovení opatrovníkem na něj klade značné nároky. Při současném nárůstu počtu případů, kdy je ustanovován opatrovníkem, není již schopen danou agendu zvládnout.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 28. 4. 2015 s podanou žalobou nesouhlasil. Vysvětlil, že s opatrovankyní bylo zahájeno řízení o odejmutí vdovského a sirotčího důchodu z důvodu nesplnění podmínek pro nárok a řízení o vrácení přeplatku. Opatrovankyni se nedařilo doručovat na kontaktní adresu ani na adresu trvalého bydliště. Správní orgán I. stupně provedl šetření skutečného pobytu opatrovankyně, kontaktoval Úřad práce a žalobce, v obou případech však byl výsledek negativní. Zdůraznil, že v daném případě nebylo možné jmenovat opatrovníkem osobu blízkou či pečující.

Konstatoval, že nebylo zjištěno místo pobytu opatrovankyně, jednalo se tak o osobu neznámého pobytu, které se prokazatelně nedařilo doručovat, a proto byl žalobce ustanoven jejím opatrovníkem dle § 32 odst. 2 správního řádu. Považoval žalobce za vhodnou osobu pro výkon funkce opatrovníka, neboť je obcí, na jejímž území má opatrovankyně trvalý pobyt, nemá zájem na výsledku řízení a nevzbuzuje obavu, že by zájmy opatrovankyně řádně nehájil.

K žalobcem citované judikatuře uvedl, že ji nelze v nyní projednávané věci aplikovat, neboť se týká ustanovení opatrovníka pro soudní řízení dle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění rozhodném (dále jen „o.s.ř.“). Daný předpis vyžaduje souhlas opatrovníka, správní řád však stanoví povinnost funkci opatrovníka přijmout. Žalobce přitom jakékoli závažné důvody, které by mu bránily přijetí funkce opatrovníka, neuvedl.

Shrnul, že opatrovník byl opatrovankyni ustanoven v souladu se správním řádem, řízení bylo vedeno dle příslušných právních předpisů a nevykazuje jakékoli vady, které by měly vliv na rozhodnutí.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Součástí správního spisu je obálka, z níž soud zjistil, že správní orgán I. stupně doručoval opatrovankyni na adresu L., H. 406, která je ve správním spise vedena jako adresa jejího trvalého bydliště. Poštovní doručovatelka vyznačila dne 13. 3. 2014 na zásilce její vrácení zpět odesílateli, neboť opatrovaná byla na uvedené adrese neznámá.

Dále je součástí správního spisu obálka, z níž soud zjistil, že správní orgán I. stupně doručoval opatrovankyni na adresu L., B. 423, která je ve správním spise vedena jako její doručovací adresa. Poštovní doručovatelka vyznačila dne 20. 5. 2014 na zásilce, že se adresát odstěhoval a zvonek ani schránka zde nebyly poštovní doručovatelkou nalezeny.

Dne 2. 6. 2014 správní orgán I. stupně vyhotovil výpis CEO z technologického centra MV ČR, dle kterého měla opatrovaná nahlášenu adresu trvalého pobytu v L., H. 406. Dále z něj vyplynulo, že opatrovaná má jedno dítě a rodiče, jejichž rok narození byl 1935 a 1930.

K dotazu správního orgánu I. stupně Úřad práce ve sdělení ze dne 12. 6. 2014 uvedl, že jako poslední doručovací adresu opatrované eviduje adresu L., B. 423, přičemž stejnou adresu eviduje i u jejího dítěte.

Žalobce k dotazu správního orgánu I. stupně ve sdělení ze dne 16. 7. 2014 uvedl, že jinou adresu než adresu L., B. 423 a L., H. 406 při opatrovanou neeviduje a není mu známa ani osoba vhodná k ustanovení opatrovníkem.

Dne 8. 8. 2014 vydal správní orgán I. stupně usnesení č.j. X, kterým byl v řízení o přeplatku na dávce důchodového pojištění podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu žalobce ustanoven opatrovníkem opatrovankyně, která byla toho času neznámého pobytu. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že mu není znám pobyt opatrované, nedaří se jí doručovat, šetření jejího místa pobytu bylo neúspěšné a oslovený žalobce vhodnou osobu nenavrhl. Správní orgán I. stupně považoval žalobce za vhodnou osobu, neboť u něj nelze mít důvodně za to, že má takový zájem na výsledku řízení, který by odůvodnil obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovankyně, zároveň k přijetí funkce opatrovníka žalobci nebrání závažné důvody.

O odvolání žalobce ze dne 26. 8. 2014, v němž argumentoval obdobně jako v žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul odvolací námitky a průběh správního řízení. Ztotožnil se se závěrem správního orgánu I. stupně, že z výpisu z CEO k opatrované bylo zjištěno, že její rodiče jsou ve vysokém věku, tudíž po nich nelze spravedlivě požadovat, aby funkci opatrovníka vykonávali. Dále bylo zjištěno, že opatrovaná má pouze jednu dceru, kdy u ní s ohledem na předmět řízení lze důvodně předpokládat, že by nehájila řádně zájmy opatrované. Žalovaný souhlasil s tím, že správní orgán I. stupně vyčerpal prostředky pro zjištění místa pobytu opatrovankyně, resp. osoby vhodné pro výkon funkce opatrovníka, když kontaktoval Úřad práce a žalobce. Přisvědčil tak ustanovení žalobce opatrovníkem a rovněž i úvaze správního orgánu I. stupně, že žalobce neuvedl konkrétní relevantní důvody, které by ustanovení opatrovníkem znemožňovaly.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat.

Podle § 32 odst. 4 správního řádu opatrovníkem správní orgán ustanoví toho, u koho je osoba, jíž se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Účastníku, který v očekávání vlastní nezpůsobilosti právně jednat projevil vůli, aby se určitá osoba stala jeho opatrovníkem, ustanoví správní orgán opatrovníkem s jejím souhlasem osobu označenou za opatrovníka v předběžném prohlášení. Opatrovníkem nelze ustanovit osobu, o níž lze mít důvodně za to, že má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance.

Soud považuje za vhodné nejprve v obecné rovině shrnout, že smyslem institutu opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 32 odst. 4 správního řádu je, aby opatrovník řádně hájil práva a zájmy účastníka správního řízení, který se tohoto řízení nemůže přímo zúčastnit, neboť si velmi pravděpodobně není jeho vedení vědom. Přesto je nezbytné i takovému účastníkovi zajistit kvalifikovanou ochranu jeho zájmů a základních práv.

Soud k námitce žalobce, že nesouhlasí s ustanovením opatrovníka, poukazuje na právní větu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č.j. 4 As 26/2013-57, která zní: „*Předpokladem pro ustanovení opatrovníka účastníkovi v řízení před správním orgánem podle § 32 odst. 4 správního řádu z roku 2004 není souhlas obce, která má být opatrovníkem účastníka ustanovena.*“. Rozšířený senát v bodech [24] až [26] odůvodnění citovaného rozhodnutí vyslovil, že „[24] *Rozšířený senát se dále neztotožňuje s úvahou městského soudu, podle níž sám fakt, že určitá osoba se svým ustanovením do funkce opatrovníka nesouhlasí, automaticky znamená, že tato osoba ani nemůže být pro výkon této funkce osobou vhodnou, neboť zde není předpoklad řádného výkonu této funkce. Bylo by pochopitelně ideální, kdyby správní orgán disponoval ještě před tím, než účastníku řízení opatrovníka ustanoví, souhlasem osoby zamýšlené pro tuto funkci, nicméně stěžovateli lze dát za pravdu, že není povinen si takový souhlas obstarávat ani předem, ani zpětně, neboť souhlas není podmínkou k ustanovení určité osoby opatrovníkem účastníka správního řízení. Opačný výklad by znamenal jednoduchou cestu, jak obcházet zákonem stanovenou povinnost se této funkce ujmout, a tak zcela relativizovat konkrétní příkaz zákonodárce. Osoba, která s ustanovením nesouhlasí, má zákonem stanovené prostředky obrany proti tomuto ustanovení, pokud prokáže, že není vhodnou osobou pro tuto funkci, nebo že jsou zde vážné důvody, které jí v tom brání. Stejně tak ukáže-li se skutečně, že opatrovník nehájí řádně zájmy opatrovance, je možné jeho ustanovení na základě § 32 odst. 7 správního řádu zrušit.*

[25] *Konkrétně při ustanovování obce opatrovníkem svému občanovi i proti jejímu souhlasu je nutné přihlédnout k posláni obce, která není právnickou osobou soukromého práva, a také k samotnému smyslu institutu opatrovníka, jímž je ochrana práv a zájmů*

účastníka (mj.) neznámého pobytu. Ten tuto možnost sám nemá, neboť se mu nedaří doručovat a o vedeném řízení tak pravděpodobně vůbec neví (srov. shora citovaný rozsudek čj. 9 As 109/2011-44).

[26] Smyslem a účelem existence obce jako veřejnoprávní korporace je pečovat o své občany. Proto v případě, že není jiné vhodné osoby, je povinností obce poskytnout osobě neznámého pobytu, jež je občanem obce, alespoň základní procesní ochranu. V opačném případě by totiž v mnoha případech nebylo možné nalézt vhodnou osobu k ustanovení opatrovníkem. V tomto ohledu se nelze ztotožnit s dřívější praxí správních orgánů, které ustanovovaly vlastní pracovníky, což je praxe opakovaně odmítaná Ústavním soudem pro střet loajality ustanoveného pracovníka ke svému zaměstnavateli na jedné straně a povinnosti hájit práva opatrovance na druhé straně (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. I. ÚS 322/2000, č. 150/2001 Sb. ÚS, a ze dne 7. 8. 2007, sp. zn. II. ÚS 1090/07, č. 124/2007 Sb. ÚS).“. Závěry rozšířeného senátu lze plně aplikovat i v nyní projednávané věci. Vzhledem k tomu nemůže obstát námitka nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nesouhlas se svým ustanovením opatrovníkem. Souhlas žalobce totiž není nezbytným předpokladem pro jeho ustanovení opatrovníkem dle § 32 odst. 4 správního řádu, když posláním obce jakožto veřejnoprávní korporace zásadně spadá i péče o občany obce neznámého pobytu.

Dále rozšířený senát ve výše uvedeném rozhodnutí, konkrétně v bodech [31] a [32] zdůraznil, že při ustanovování obce opatrovníkem musí být zváženy případné překážky na straně obce, přičemž správní orgány musí mít na zřeteli, že „v konkrétní procesní situaci účastníka nemusí být daná obec objektivně schopna poskytnout dostatečnou míru pozornosti a odborných znalostí k ochraně opatrovancových práv“. Povahou těchto závažných důvodů se zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 23. 8. 2012, čj. 9 As 109/2011-44, ve kterém uvedl, že „[p]ři výběru jiné vhodné osoby k ustanovení opatrovníkem osobě neznámého pobytu nebo osobě, které se prokazatelně nedaří doručovat, by měl správní orgán dbát především toho, aby ustanovená osoba měla předpoklady k řádnému hájení zájmů opatrovance. Nutno podotknout, že takovým předpokladem není předem vyžádaný souhlas ustanovované osoby s výkonem funkce opatrovníka, jak je tomu při ustanovování jiné vhodné osoby opatrovníkem podle § 29 odst. 4 o. s. ř. (...) Přitom je třeba podotknout, že nevhodnost osoby pro výkon předmětné funkce nevyplývá ze samotného nesouhlasu se svým ustanovením, je však vždy nutno zvažovat důvody, které k nesouhlasu a neochotě funkci opatrovníka vykonávat vedly. Lze mít totiž důvodné pochybnosti o vhodnosti osoby pro výkon předmětné funkce v případě, že ustanovený opatrovník proti svému ustanovení podá odvolání, v němž vhodnost své osoby popírá. Za takové situace je nezbytné řádně posoudit, jaké konkrétní důvody ustanoveného opatrovníka vedou k tomu, že nemá vůli opatrovance zastupovat.“. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 7. 2. 2013, čj. 2 As 22/2012-32, blíže vysvětlil, že je nezbytné náležitým způsobem konkretizovat a rovněž tak prokázat existenci závažných důvodů, pro které se ustanovení do funkce opatrovníka brání, a to následovně: „Závažné důvody, které brání přijetí funkce opatrovníka, spatřoval stěžovatel v nedostatku své personální kapacity a finanční zátěži s touto činností spojenou, kterou si (jako nezisková organizace, fungující na principu dobrovolnosti) nemůže dovolit (za výkon funkce opatrovníka mu není přiznávána odměna). Nejvyšší správní soud zhodnotil, že stěžovatelem tvrzené důvody by mohly být za jistých okolností skutečně považovány za závažné důvody, znemožňují mu přijmout výkon funkce opatrovníka, stěžovatel však jejich existenci městskému soudu náležitým způsobem neprokázal. I v kasační stížnosti se omezil pouze na konstatování, že nemá dostatečné personální kapacity a výkon funkce opatrovníka pro něj znamená finanční zátěž; poukázal též na velké množství správních řízení, ve kterých je Ministerstvem vnitra a orgány cizinecké policie ustanovován. Na základě těchto skutkových tvrzení stěžovatele ovšem

nelze argumentaci stěžovatele považovat za dostatečně prokázanou. Stěžovatel měl svá tvrzení podepřít například tím, že by podrobně vysvětlil chod své činnosti, doložil počet zaměstnanců s dokončeným vysokoškolským právnickým vzděláním (a jejich pracovní vytíženost), doložil svou finanční situaci a počet řízení, ve kterých byl aktuálně ustanoven správními orgány opatrovníkem, apod. Pokud tak neučinil, nelze městskému soudu vytýkat, že jeho uplatněné námitky bez dalšího nepovažoval za závažné důvody, které by mu bránily funkci opatrovníka přijmout.“

V nyní projednávané věci žalobce k důvodům, pro které není schopen dbát práv a zájmů opatrované pouze obecně konstatoval, že jakožto územní samosprávný celek vykonává samostatnou a přenesenou působnost, plní řadu povinností na základě právních předpisů a vzhledem k narůstajícímu počtu případů, kdy je na místo opatrovníka ustanovován, není schopen tuto agendu odpovědně zvládnout. Soud má za to, že žalobce závažné důvody, pro které nemůže být ustanoven opatrovníkem, náležitě nekonkretizoval ani nikterak neosvědčil. Jak uvedeno již výše žalobce se omezil pouze na zcela obecná konstatování o nemožnosti hájit práva a zájmy opatrované. Soud tak nepřisvědčil námitkám žalobce týkající se existence závažných důvodů, které mu brání v náležitém hájení práv a zájmů opatrované.

Lze souhlasit s žalobcem, že správní orgány nemohou využívat institut opatrovníka pro usnadnění své práce a urychlení správního řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č.j. 4 As 26/2013-57, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č.j. 9 As 109/2011-44 a ze dne 7. 2. 2013, č.j. 2 As 22/2012-32). V dané věci správní orgán I. stupně provedl rozsáhlé pátrání za účelem zjištění pobytu opatrované, když vyhotovil výpis z CEO k opatrované, požádal o součinnost Úřad práce a žalobce. Nejistil však jakoukoli adresu, na níž by mohl opatrované písemnosti řádně doručovat a dospěl tak ke správnému závěru, že je neznámého pobytu. Taktéž se správní orgány vypořádaly s možným zastupováním opatrované ze strany osob blízkých či pečujících, tj. jejích rodičů a dítěte. Správní orgány konstatovaly, že od rodičů nelze opatrování požadovat s ohledem na jejich vysoký věk a od jejího dítěte s ohledem na možnost střetu zájmů. Navíc žalobce, který sice s ustanovením opatrovníka nesouhlasil, neuvedl žádné závažné důvody, jež by mu v přijetí této funkce bránily. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, když opatrované ustanovil opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, neboť ustanovení opatrovníka bylo nezbytné pro ochranu jejích práv ve správním řízení. Pochybení nelze spatřovat ani v postupu správního orgánu I. stupně, který jmenoval opatrovníkem právě žalobce, jakožto obec trvalého pobytu opatrované, neboť mu nebyla známa jiná vhodná osoba, která by mohla být opatrovníkem ustanovena. Soud tedy uzavírá, že se plně ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že jediným možným opatrovníkem, který byl v dané věci schopen řádně hájit práva a zájmy opatrované byl žalobce.

Námitku, dle které žalovaný porušil čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod uplatnil žalobce toliko v obecné rovině, nikterak ji blíže nespecifikoval a nevyplývá z ní jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že v dané věci neshledal porušení čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, dle něhož každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

Pro úplnost soud uvádí, že rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 19. 8. 2011, č.j. 5 Ca 100/2009-34, kterým bylo v obdobné věci žalobci vyhověno a na které žalobce ve své žalobě poukazuje, vycházelo z právního názoru, že je možné při ustanovování opatrovníka ve správním řízení vycházet z nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 27/2000, dle kterého je

předpokladem k ustanovení opatrovníka dle o.s.ř. jeho souhlas. Závěr o aplikovatelnosti daného nálezu byl však překonán usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č.j. 4 As 26/2013-57, který zaujal opačný názor, že souhlas není předpokladem pro ustanovení opatrovníka ve správním řízení.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. října 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.